

любима заедно съ нѣкои си други нѣйны роднинки
вокони поиска подиръ обѣда ны да излѣземъ на
расходъ по Търновскіа алеи (Марно-поле) на което
и азъ склонихъ, но да видимъ сега смѣшното: Щомъ
излѣзохмы изъ портата, не слѣдъ много взр-
веніе седна да си почине, пакъ защото и азъ като
нейнъ вѣче вѣренъ другарь, неможахъ де ѝ оставя,
но преканихъ сички оныа кокони, та на сѣдахмы
на една дюгенска лавица за да ѝ чакамы; подиръ
почиваніето ѝ около половинъ часъ станахмы да
взрвимъ, и това наше почиваніе стана три четири
пѣти до като излѣземъ отъ Търново, и като мы-
слехъ че ще закъснеемъ и не щемъ може сѧ върна,
свъртовахъ ги де си починемъ още веднажъ на краи
при Боклѣцѣтъ (които сѧ на единъ край на Търно-
во) та да сѧ взрнемъ за едно съ другитѣ кокони
които като вѣха свършили расходкитѣ си сѧ вращаха,
което и стана. Съ двѣ дѣмы тѣкзвъ мы бѣше пѣр-
выа расходъ съ моѧта господаря.

Сѧ надѣжда на Бога за оздравеніе то ѝ въ 8-
трешныа дѣлнечный денъ си отидохъ на отечество
то, и съ писма ѝ явявахъ сѣка моѧ любовна мысль,
защото работата мы ни ме оставяше щото да бж-
дехъ сѣкоги при неѧ, и като сѣки единъ ста-
когншъ желатахъ да ѡж чѣта и видѧ оздравена за
да сѧ свършаше и бракосчетаніето ны.

Слѣдъ нѣколко дны имахъ честь да ѡж чѣта
оздравена и въ едно писмо на господарѧ ми въ кое-
то ме подканѧше за бракосчетаніето ны, ме накара